

Arrest

nr. 55 549 van 3 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 juli 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 2 december 2009.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTHERE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Vluchtrelaas

U, Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine verklaart dat u samen met uw twee nichten M(...) L(...) (X) en M(...) R(...) (X) woonachtig was in Ingoesetjië. Tijdens uw studieperiode in Nazran in 1996-2001 besloot u de islam te belijden zoals de koran dat voorschrijft, waarmee u afweek van de traditionele manier van geloofsbeleving in de regio die minder strikt de islamregels volgt. Om deze reden werd u door de buitenwereld (zowel bevolking als autoriteiten) als Wahhabiet beschouwd. Aangezien u een baard begon te dragen, werd dit ook visueel. In 1997 of 1998 werden uw gegevens bij een controle in een moskee genoteerd en sindsdien zou u vermoedelijk op een lijst van verdachte personen van de

FSB staan. Ten tijde van de inval van de bojeviki in Dagestan werd u thuis gearresteerd. Tijdens uw aanhouding werd u mishandeld om u te doen bekennen dat u een rebel was. U kon vrijkomen door bemiddeling van een familielid dat politie-agent was. In de herfst van 1999 werd u om dezelfde reden nogmaals vastgehouden, eerst gedurende tien dagen op een politiebureau in Nazran, daarna nog twee dagen in de gevangenis 'Beliy Lebed' in Pjatigorsk. Opnieuw kwam u via bemiddeling vrij. Daarna werd u nog meerdere malen gedurende een etmaal vastgehouden, maar telkens vrijgelaten omdat er geen bewijzen waren. In de herfst van 2002 tekende u een uitreisverbod. Op 25 januari 2003 werd u opnieuw aangehouden en veertien dagen vastgehouden gedurende dewelke u beschuldigd en mishandeld werd, Uiteindelijk werd u vrijgekocht. Bij deze laatste arrestatie waren ook uw twee nichtjes, die dezelfde manier van geloofsbeleving hadden, aangehouden. Na deze arrestatie besloot u op 24 maart 2003 Rusland te verlaten en u kwam samen met uw twee nichtjes naar België. U vroeg op 27 maart 2003 asiel aan. U bent enkel in het bezit van een intern paspoort

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u niet geloofwaardig overkomt U bent erg vaag. U beweert op een lijst te staan van de FSB. maar u kunt niet met zekerheid zeggen waarom u op die lijst stond U beweert nochtans een familielid te hebben die directeur was hij de FSB. Hij kan u zeggen dat u op die lijst maar niet waarom.(Blz 5-6 cgvs 2/3/06) Ook over met wie u uw religieuze mening deelde blijft ii erg vaag U zegt tijdens het eerste interview gewone mensen die van Tsjetsjenië naar Ingoesetië kwamen. Tijdens het interview ten gronde kunt u twee namen geven, maar meer ook niet. Bovendien alvorens u deze namen zei, gaf u heel wat ontwijkende antwoorden op de vraag of u gelijkgezinden kende. U kunt ook geen naam geven van een moskee. Ook blijft u vaag wanneer namen van imams gevraagd worden die uw mening over de Islam deelde. U kunt enkel een naam geven van een imam die de soefistische leer verkondigde (blz 3b-4b cqvs 2/3/06). Gezien het belang van deze elementen (wie u frequenteerde en waarom u op die FSB-lijst staat) is het niet geloofwaardig dat u zo moeilijk op deze vragen een concreet antwoord kunt formuleren. Bijkomend stelt u dat tegenwoordig er sprake is van massale arrestatie van iedereen waarvan blijkt dat zij niet de soefistische strekking volgen. Het zou volgens u voldoende zijn dat men een baard heeft om gearresteerd te worden(2/3/06 cgvs blz 6b). Dit wordt echter tegengesproken door onze informatie toegevoegd tot het administratief dossier. Ook het feit dat u in België niet meer naar de moskee gaat en geen poging doet om gelijkgezinden op te zoeken doet twifelen aan de oprechtheid van uw relaas. Er kan dus gesteld worden dat uw relaas niet overtuigend is omdat uw voorstelling van de ingeroepen elementen niet doorleefd is. U blijft met betrekking tot belangrijke aspecten te vaag, waardoor u de indruk wekt belangrijke aspecten te verbergen en u het ons zo onmogelijk maakt een juist zicht te verwerven. Tenslotte dient er opgemerkt te worden dat ook het vluchtrelaas van uw nichten M(...) L(...) (03/1 2874)

en M(...) R(...) (03/1 2875) ongeloofwaardig werd bevonden. U stelt samen met hen in 2003 gearresteerd te zijn. In het kader van de asielaanvraag van uw nichten wordt zwaar getwijfeld aan de geloofwaardigheid van deze arrestatie. Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u die dag samen met hen gearresteerd werd.

Wat de informatie die u naar het Commissariaat-generaal hebt toegezonden betreft, dient opgemerkt te worden dat het gaat over de algemene situatie. Er kan dus niet uit afgeleid worden dat u daadwerkelijk vervolgd werd. Bovendien gaan de teksten die u hebt binnengebracht in het algemeen over verdwijningen zonder te specificeren wat de oorzaak van deze verdwijningen zijn. U brengt slechts één artikel aan waaruit blijkt dat een devoot moslim werd vervolgd omwille van zijn religie. Hieruit blijkt echter niet dat alle devote moslims worden vervolgd, hetgeen u beweerde. Bovendien blijkt dat uw bewering dat alle mannen met baarden worden vervolgd, niet overeen te stemmen met onze beschikbare informatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Geneve van 28juli1951) en bijgevolg niet als Vluchteling kan worden erkend....“

2. Over de grondigheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de artikelen 48/3, 48/4, 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het art. 3 en 13 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, afwezigheid va- redenen en op zijn minst een manifeste appreciatiefout en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel; Doordat, De bestreden

beslissing de vluchtelingenstatus (minstens de status van subsidiaire beschermde) weigert aan de verzoekende partij en de beslissing vooreerst al volgt werd gemotiveerd: "Er dient vastgesteld te worden dat u niet geloofwaardig overkomt. U bent erg vaag. U beweert op een lijst te staan van de FSB, maar u kunt niet met zekerheid zeggen waarom u op die lijst stond. U beweert nochtans een familielid te hebben die directeur was hij de FSB. Hij kan u zeggen dat u op die lijst maar niet waarom. (Blz 5-6 cgV 2/3/06)"

Terwijl, De verzoekende partij op de eerste plaats toch in alle duidelijkheid verteld heeft dat de lijst waarop zijn naam werd ingeschreven, maar die hij uiteraard niet zelf gezien heeft, de lijst betrof van diegenen die door de Russische overheid — Ingoesjetische overheid, 'de Wahabieten' worden genoemd; Dat de verzoekende partij zulks bij herhaling heeft verteld aan de jurist, die evenwel maar vragen bleef stellen, tegen elke evidentie in, zodat de verzoekende partij niet meer wist waar de jurist dan wel naartoe wilde; Dat de beslissing bijgevolg niet redelijk verantwoord is: En doordat, De bestreden beslissing verder als volgt werd gemotiveerd: "ook over met wie u uw religieuze mening deelde blijft u erg vaag. U zegt tijdens het eerste interview gewone mensen die van Tsjetsjenië naar Ingoesjetië kwamen. Tijdens het interview ten gronde kunt u twee namen geven, maar meer ook niet. Bovendien alvorens u deze namen zei, gaf u heel wat ontwijkende antwoorden op de vraag of u gelijkgezinden kende. U kunt ook geen naam geven van een moskee. Ook blijft u vaag wanneer namen van imams gevraagd worden die uw mening over de Islam deelde. U kunt enkel een naam geven van een imam die de sofistieke leer verkondigde (blz 3b- 4b cgvs 2/3/06). Gezien het belang van deze elementen (wie u frequenteerde en waarom u op die FSB-lijst staat) is het niet geloofwaardig dat u zo moeilijk op deze vragen een concreet antwoord kunt formuleren."

Terwijl, de verzoekende partij de twee namen heeft opgegeven van de vrienden die hij in het begin van zijn studies leerde kennen; Dat de verzoekende partij bereid is andere namen te geven. maar dan absolute discretie vraagt; Dat de verzoekende partij van mening was dat het vrijgeven van deze namen, niets fundamenteels te maken had met de redenen voor zijn eigen vlucht, maar dat hij bereid is, indien de Raad dit noodzakelijk zou achten, namen vrij te geven. Dat het juist is dat de verzoekende partij geen namen heeft opgegeven van moskeeën, om de eenvoudige reden dat de kleinere moskeen, uitzonderingen niet te na gesproken, geen namen dragen, toch niet bij weten van de verzoekende partij, maar worden aangeduid als "de Moskee van straat X" of "de Moskee van de plaats en dan nog alleen uiteraard door diegenen die de straatnamen kenden, hetgeen niet steeds het geval was voor de verzoekende partij; Dat er verder wel een vaste Imam is in een grote Moskee, maar dat zulks niet steeds het geval is in de kleinere bidplaatsen; Dat ook op dit punt de beslissing niet redelijk verantwoord is: En doordat de bestreden beslissing als volgt verder gaat: 'Bijkomend stelt u dat tegenwoordig er sprake is van massale arrestatie van iedereen waarvan blijkt dat zij niet de sofistieke strekking volgen. Het zou volgens u voldoende zijn dat men een baard heeft om gearresteerd te worden(2/3/06 cgvs blz 6b). Dit wordt echter tegengesproken door de informatie toegevoegd tot het administratief dossier. Ook het feit dat u in België niet meer naar de moskee gaat en geen poging doet om gelijkgezinden op te zoeken doet twifelen aan de oprechtheid van zijn relaas. Er kan dus gesteld worden dat uw relaas niet overtuigend is omdat uw voorstelling van de ingeroepen elementen niet doorleefd is. U blijft met betrekking tot belangrijke aspecten te vaag, waardoor u de indruk wekt belangrijke aspecten te verbergen en u het ons zo onmogelijk maakt een juist zicht te verwerven. Tenslotte dient er opgemerkt te worden dat ook het vluchtrelaas van uw nichten M(...) L(...) (03/12874) en M(...) R(...) (03/12875) ongeloofwaardig werd bevonden. U stelt samen met hen in 2003 gearresteerd te zijn. In het kader van de asielaanvraag van uw nichten wordt zwaar getwijfeld aan de geloofwaardigheid van deze arrestatie. Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u die dag samen met hen gearresteerd werd."

Terwijl, de verzoekende partij absoluut de interpretatie betwist die door het Commissariaatgeneraal gegeven wordt aan de rapporten die door het Commissariaat-generaal worden overgelegd; Dat reeds op p. 1 en 2 van het documentenbundel in alle duidelijkheid wordt vermeld: "Om de verspreiding van deze leer in Ingoesjetië tegen te gaan hadden de leiders van de republiek volgens Aushev een hoop maatregelen getroffen. (...) Volgens verschillende bronnen werd het Wahabisme in 1998 formeel verboden in Ingoesjetië. President Aushev zou een decreet ondertekend hebben over het verbod van Wahabisme."

Dat de Wet of het Decreet van 12/11/1998 zelfs geciteerd word in de documenten; Dat trouwens ook de gewezen Moefti van Ingoesjetië, Magonid-Hadji Albogachijev, bij herhaling heeft gepleit voor een harde aanpak van 'wat hij noemde "de extremisten", die zouden moeten verboden worden op het niveau van de staat (p. 3); Dat verder op p. 4 wordt aangestipt: "Cette 'ferveur' religieuse est très mal vue des autorités Ingouches qui voient un wahhabite derrière chaque "pratiquant" en "Des cas individuels de persécution ne peuvent bien entendu pas être exclus (...) ». Dat op p. 5 wordt gesteld: Le Soufisme est toléré, mais le wahhabisme est persécuté" en « A mon avis c'est plus difficile d'avoir une longue barbe en Ingouchie qu'à Moscou (...) »; Dat op dezelfde p. Dietrich Dreyer schrijft: Everithing depends on your

behaviour and appearance”; Dat zich verder bijlagen bevinden in het dossier die zich situeren voor 2002, of die in het Russisch werden opgesteld zonder vertaling; Dat zich in het artikel ondertekend door Liz Fuller volgende zinsnede bevindt: “Bagaudinov claimed that the two groups would never have made common cause were it not that the lawlessness unleashed on Ingushetia by the Federal Security Service (FSB) ; Dat dit gegeven nauw aansluit bij het vluchtverhaal van de verzoekende partij en dat zijn vluchtverhaal in elk geval niet wordt tegengesproken door de gegevens van het administratief dossier; Dat de bestreden beslissing zich schijnt te steunen op de zinsnede dat de Ingoesjetische overheid de religieuze minderheid niet systematisch zou vervolgen: Dat, zoals hier boven reeds vermeld, dezelfde auteur evenwel individuele vervolgingen geenszins uitsluit, vervolgingen die perfect kunnen gebeuren op grond van de wet of het decreet van 12/11/1998, geciteerd in fine van p. 3 en bovenaan p. 4 van het antwoorddocument; Dat de verzoekende partij verder verwijst naar het rapport dat hij zelf heeft overgemaakt aan het Commissariaatgeneraal, waaruit blijkt dat elke vorm van schending van de mensenrechten, die wordt vastgesteld in Tsjetsjenië, eveneens voorhanden is in Ingoesjetië, zodat de vrees van de verzoekende partij voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en om een van de redenen geciteerd in de Vluchtelingenconventie in casu evident is; Dat zelfs bij twijfel, deze twijfel in het voordeel van de kandidaat-vluchteling dient te spelen;

5. Nieuwe elemente, die worden ingeroepen ter staving van de gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van het reële risico op ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van de wet: De rapporten, waarop het Commissariaatgeneraal zich steunde dateren alle uit 2005. Inmiddels is de situatie zeker in Ingoesjetië slechter geworden. De verzoekende partij verwijst naar informatie verstrekt door “Pax Christi” omtrent de Noordelijke Kaukasus, met een opsomming van alle recente rapporten en websites, waaruit blijkt dat de situatie in Ingoesjetië inmiddels zekerlijk vergelijkbaar is met de situatie in Tsjetsjenië. Deze gegevens zijn nieuwe gegevens in de zin van art. 39/76, §1, derde lid Vreemdelingenwet.”

2.2. Er valt niet in te zien hoe artikel 52 van de Vreemdelingenwet zou kunnen zijn geschonden, daar de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de hoedanigheid van vluchteling te erkennen of weigeren te erkennen, of de bevoegdheid onder bepaalde voorwaarden de hoedanigheid van vluchteling in te trekken.

Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, heeft de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Verzoeker voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht (RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027). Het is niet de taak van de commissaris-generaal om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De commissaris-generaal stelde vast dat verzoeker betreffende belangrijke aspecten van zijn asielaanvraag erg vaag is, waardoor er geen geloof kon worden gehecht aan zijn asielmotieven.

Verzoeker verklaarde voor het Commissariaat-generaal door zijn geloofsbeleving door de buitenwereld als Wahhabiet te worden beschouwd. Hij werd er door de autoriteiten van verdacht een rebel te zijn ten tijde van de inval van de bojeviki in Dagestan. Verzoeker zou op een lijst van verdachte personen van de FSB staan. Niettegenstaande verzoeker beweerde een familielid te hebben die directeur was bij de FSB, kon verzoeker niet preciseren waarom hij op die lijst werd geplaatst. Verder was verzoeker niet overtuigend betreffende zijn geloofsbeleving: hij kon amper namen van personen geven met wie hij zijn religieuze mening deelde; hij kon geen naam geven van een moskee en namen van imams die zijn mening over de Islam deelden, waren hem onbekend. Vreemd genoeg kon hij enkel een naam verstrekken van een imam die de sofistieke leer verkondigde. Ook het feit dat verzoeker voor het Commissariaat-generaal verklaarde in België niet meer naar de moskee te gaan en geen poging te ondernemen om gelijkgezinden op te zoeken, doet twijfels rijzen bij de ernst en de oprechtheid van verzoekers asielmotieven. Bovendien bleek verzoekers verklaring dat het voldoende is dat men een baard heeft om gearresteerd te worden en er sprake is van massale arrestatie van iedereen waarvan blijkt dat zij niet de sofistieke strekking volgen, niet overeen te stemmen met de informatie die door het Commissariaat-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier. De kennisvragen die aan verzoeker gesteld werden, hebben betrekking op significante gegevens waarvan verwacht kan worden dat verzoeker er méér over kan vertellen. Gelet op de vaststelling dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is, kon de commissaris-generaal redelijkerwijze aan verzoeker de vluchtelingenstatus weigeren.

De argumenten of blote beweringen die verzoeker in het verzoekschrift opwerpt om het tegendeel te verklaren, kunnen niet overtuigen, aangezien het gehéél van de verklaringen en antwoorden die verzoeker ten overstaan van het Commissariaat-generaal heeft verstrekt, uitwijst dat deze argumenten géén factoren van belang vormden en géén nefaste rol hebben gespeeld bij de antwoorden die verzoeker gegeven heeft of schuldig diende te blijven. Verzoeker toont zodoende niet in concreto aan dat de commissaris-generaal op kennelijk onredelijke wijze tot zijn conclusie gekomen is.

Verzoeker onderneemt een poging om de motieven van de bestreden beslissing te betwisten:

Met betrekking tot de lijst van verdachte personen waar verzoeker op zou figureren, en die in het bezit zou zijn van de FSB, heeft verzoeker duidelijk verklaard dat de lijst waarop zijn naam werd geschreven, maar die hij uiteraard zelf niet heeft gezien, de lijst betrof van diegenen die door de Russische overheid -Ingoesjetische overheid-, "de Wahabieten" worden genoemd. Verzoeker heeft dit bij herhaling verteld aan de dossierbehandelaar, die evenwel maar vragen bleef stellen, tegen elke evidentie in, zodat hij niet meer wist waar de dossierbehandelaar dan wel naartoe wilde. De beslissing is bijgevolg volgens verzoeker niet redelijk verantwoord.

Verzoeker weet niet alleen niet te overtuigen wat zijn niet gangbare geloofsovertuiging betreft, maar legde evenmin overtuigende verklaringen af betreffende de wijze waarop hij daardoor door de autoriteiten zou zijn gevisieerd. Uit het gehoorverslag in dringend beroep (d.d. 13 mei 2003 pp. 14 en 15), blijkt dat aan verzoeker herhaaldelijk de vraag werd gesteld waarom hij precies op die lijst zou staan en waarom de politie zijn gegevens heeft genoteerd. Verzoeker antwoordde enkel dat *"het hen misschien niet aanstond dat wij er (in de moskee) samenkwamen. Er was iemand met een baard. Misschien was het gewoon ons uiterlijk. Ik weet het niet."* Tijdens het gehoor ten gronde stelde hij dit te wijten was aan het feit dat hij een baard had en dat dit vermoedelijk was nadat er een onbekend persoon met hem was komen praten (over zijn geloof en over de reden dat hij een baard droeg) in de moskee en aan de universiteit (gehoorverslag ten gronde d.d. 3 maart 2006, p. 4 achterzijde). Indien verzoeker werkelijk via een familielid, die directeur is bij de FSB, zou hebben vernomen dat hij op een lijst van verdachte personen stond (gehoorverslag ten gronde, p. 6), is het weinig aannemelijk dat verzoeker niet zou gepeild hebben bij deze persoon omtrent de reden waarom hij op die lijst stond. Verzoekers betoog dat hij herhaaldelijk aan de dossierbehandelaar heeft verteld dat de lijst waarop zijn naam werd geschreven de lijst betrof van diegenen die door de Russische overheid "de Wahabieten" worden genoemd, mist elke feitelijke grondslag. Uit de gehoorverslagen blijkt duidelijk dat verzoeker onwetend was over de reden waarom zijn naam op de lijst van verdachte personen figureerde. Verzoeker bleek overigens onwetend te zijn over het concept "Wahhabisme" tijdens het gehoor in dringend beroep, laat staan dat hij dan uitdrukkelijk heeft verklaard, zoals hij nu in zijn verzoekschrift insinueert, dat de lijst waarop zijn naam werd geschreven de lijst betrof van diegenen die door de Russische overheid "de Wahabieten" worden genoemd.

Verzoekende partij haalt verder aan twee namen te hebben opgegeven van vrienden die hij in het begin van zijn studies leerde kennen. Hij is bereid andere namen te geven, maar vraagt dan absolute

discretie. De verzoekende partij is van mening dat het vrijgeven van deze namen niets fundamenteels te maken had met de redenen voor zijn eigen vlucht, maar dat hij bereid is, indien de Raad dit noodzakelijk zou achten, namen vrij te geven.

Van iemand die beweert in zijn land van herkomst problemen te hebben gekend omdat hij een aanhanger was van een niet-gangbare geloofsovertuiging, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij hieromtrent toelichtingen kan verstrekken, zoals namen van medegelovigen. Verzoeker verschaftte tijdens het gehoor ten gronde twee namen van vrienden, maar verzekerde hierbij geen andere namen te kennen (gehoorverslag ten gronde p. 5). Verzoekers uitleg dat hij nu wel bereid is andere namen te geven maar absolute discretie vraagt, is bijgevolg wel erg laattijdig. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Verzoeker schoot bijgevolg te kort in zijn verplichting tot medewerking, hetgeen op zich reeds een negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid. Bovendien mag van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over verzoekers aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). Aangezien verzoeker het de commissaris-generaal echter onmogelijk heeft gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van zijn asielrelaas en vluchtmotieven, heeft de commissaris-generaal terecht besloten dat er ernstig kan worden getwijfeld aan de oprechtheid van verzoekers asielmotieven.

Verzoeker stelt dat het juist is dat hij geen namen heeft opgegeven van moskeeën, om de eenvoudige reden dat de kleinere moskeeën, uitzonderingen niet te na gesproken, geen namen dragen, toch niet bij weten van verzoekende partij, maar worden aangeduid als de "Moskee van straat x" of de "Moskee van plaats Y" en dan nog alleen uiteraard door diegenen die de straatnamen kenden, hetgeen niet steeds het geval was voor de verzoekende partij. Er is verder wel een vaste imam in een grote moskee, maar dit is niet steeds het geval in de kleinere bidplaatsen.

Verzoeker verklaarde tijdens het gehoor ten gronde uitdrukkelijk dat "er heel veel moskeeën zijn" en vervolgens op de vraag van de dossierbehandelaar naar welke moskee hij het meest ging en wat de naam is van deze moskee, antwoordde dat "ze de moskeeën wel een naam geven, maar hij die niet gebruikt en geen naam kent". Deze verklaring staat dus haaks op verzoekers blote, niet-gestaafde beweringen in het verzoekschrift. Verder volstaat verzoekers uitleg dat er niet steeds een imam is in de kleinere bidplaatsen niet. Verzoeker was niet in staat om de naam van een imam, welke dan ook, te geven die zijn geloofsovertuiging deelde, hetgeen niet aannemelijk is.

Verzoeker betwist verder de interpretatie die door het Commissariaat-generaal gegeven wordt aan de rapporten die door het Commissariaat-generaal worden overgelegd. Hieruit blijkt dat individuele vervolgingen geenszins worden uitgesloten. Verder verwijst verzoeker naar een rapport dat hij zelf heeft overgemaakt aan het Commissariaat-generaal, waaruit blijkt dat elke vorm van schending van mensenrechten, die wordt vastgesteld in Tsjetsjenië, zich eveneens voordoet in Ingoesjetië, zodat de vrees van verzoekende partij in de zin van de Vluchtelingenconventie en om één van de redenen geciteerd in de Vluchtelingenconventie in casu evident is.

De commissaris-generaal stelde vast dat -in tegenstelling tot wat verzoeker beweerde (gehoorverslag ten gronde, p. 6 achterkant)- er geen sprake is van massale arrestaties in Ingoesjetië van personen die niet de sofistieke strekking volgen en hij baseerde zich hiervoor op informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier. Dit ondermijnde nogmaals de geloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden door de commissaris-generaal, omdat hij -gelet op voorgaande overwegingen- niet kan overtuigen dat hij tot een risicogroep zou behoren en om deze reden vervolging of een reëel risico zou riskeren. Met betrekking tot een aantal significante gegevens kon verzoeker niet overtuigen. Bij gebrek aan geloofwaardigheid van de aangehaalde feiten dient geen toetsing van deze feiten te gebeuren aan de vluchtelingendefinitie van artikel 1, A, al. 2 van de Vluchtelingenconventie .

Het rapport dat verzoeker heeft overgemaakt aan het Commissariaat-generaal werd besproken in de bestreden beslissing. Verzoeker weerlegt noch ontkracht de conclusies van de commissaris-generaal in dit verband. Verzoeker meent dat, zelfs bij twijfel, deze twijfel in het voordeel van de kandidaat-

vluchteling dient te spelen. Echter om het voordeel van de twijfel te verkrijgen, moeten de verklaringen van verzoeker in zijn geheel geloofwaardig zijn. De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Het voordeel van de twijfel kan immers slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 54). Verzoeker kon niet overtuigen betreffende de cruciale gegevens van zijn asielrelaas.

Verzoeker stelt dat de rapporten die werden toegevoegd aan het administratief dossier dateren van 2005. Inmiddels is de situatie zeker in Ingoesjetië slechter geworden. Verzoeker verwijst naar informatie verstrekt door "Pax Christi" omtrent de Noordelijke Kaukasus, met een opsomming van alle recente rapporten en websites, waaruit blijkt dat de situatie in Ingoesjetië inmiddels vergelijkbaar is met de situatie in Tsjetsjenië. Dit vormt een nieuw gegeven in de zin van artikel 39/76, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet en hij roept deze in ter staving van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van het reële risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst wordt vastgesteld dat verzoekers asielrelaas als ongeloofwaardig wordt afgedaan. Verzoeker kan dan ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Aangezien verzoeker het de commissaris-generaal door eigen toedoen onmogelijk maakt een enigszins accurate inschatting te maken van zijn profiel, leefwereld, en meer bepaald omtrent belangrijke aspecten erg vaag blijft, en daar tot op heden in volhardt, wordt vastgesteld dat er géén concrete gegevens of aanwijzingen voorhanden zijn die duidelijk uitwijzen dat verzoeker zich kan beroepen op de toepassing van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas. Wat deze vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, kan op basis van het subject related briefing document die het Commissariaat-generaal bij de verweernota heeft gevoegd, worden gesteld dat sinds het begin van het conflict in de buurrepubliek Tsjetsjenië in 1999 de rebellenbeweging gaandeweg ook in Ingoesjetië activiteiten is gaan ontplooiën. Afgezien van een eenmalige grootschalige actie in juni 2004, voerde de rebellenbeweging kleinschalige aanvallen uit, specifiek gericht tegen militairen en andere vertegenwoordigers van de autoriteiten. Sinds 2007 is er een toename van het aantal incidenten waarbij de rebellenbeweging militaire doelwitten viseerde, maar daarbij vielen slechts een zeer beperkt aantal burgerslachtoffers. De autoriteiten proberen de rebellie te bestrijden met zowel uitgebreide zoekacties waarbij ganse wijken of dorpen worden afgezet als met gerichte arrestaties. Hierbij kunnen ook slachtoffers vallen. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt echter dat veel van deze acties zonder wezenlijk geweld worden uitgevoerd en dat het aantal burgerslachtoffers veroorzaakt door acties van de autoriteiten beperkt blijft. De situatie in Ingoesjetië is dan ook niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Loutere vage en algemene verwijzingen naar een rapport van "Pax Christi" daar gelaten, brengt verzoeker géén concrete gegevens of tastbare elementen aan die een ander licht werpen op de appreciatie van het Commissariaat-generaal en de informatie waarop deze gestoeld is.

Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling, dat "immers de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden; dat degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs; dat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM" (RvS 22 januari 2008, beschikking nr. 1982; RvS 13 mei 2002, nr. 106.509). Gelet op wat voorafgaat, wordt geenszins door verzoeker aangetoond dat er sprake zou zijn van een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Artikel 13 van het EVRM voorziet dat iedereen wiens rechten en vrijheden die in het verdrag zijn vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie. Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoeker,

dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd.

Het middel is ongegrond.

De vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden aan de verzoekende partij geweigerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC